

[Tom Behnke]

søgning, når man er færdig på universitetet, og så gælder den resten af livet, mens vi her har indføjet ordene »i hvert enkelt tilfælde«.

Det er kun de fire ord, det egentlig drejer sig om i denne debat.

Ebba Strange (SF):

Jeg synes, det er et interessant forslag, Fremskridtspartiet er kommet med, og det rammer noget, som vi under alle omstændigheder skal diskutere videre. Hr. Tom Behnke var også selv inde på, at det ikke er noget, vi vedtager eller forkaster i denne samling, men noget, der nu ligger på bordet og kan indgå i de overvejelser om domstolens ressourceanvendelse og domstolens organisation i det hele taget, som jeg er helt enig i at vi bliver nødt til at have. Men det kan vi vende tilbage til næste år.

Jeg har et spørgsmål, og det er nok mest til justitsministeren. Mit indtryk er – det synes jeg også fremgik af justitsministerens indlæg – at den regel, der gælder i dag, i virkeligheden mest handler om en konstatering af, om der er tale om inhabilitet eller ej. Jeg er ikke spor bekymret for, at dommerne ikke er i stand til at vurdere, hvorvidt et givet job vil sætte spørgsmålstegn ved habiliteten, og jeg har heller ikke indtryk af, at det er det, Fremskridtspartiet er optaget af, for dér tror jeg vi er enige.

Det, Fremskridtspartiet er optaget af – hvad der også fremgår af bemærkningerne til forslaget – er, om bijobbene optager så meget af dommernes tid, at det kommer til at gå ud over deres egentlige job. Og det er svært, for vi har jo alle sammen fået Rigsrevisionens rapport, og samtidig har vi læst om de enkeltstående tilfælde, hvor der sættes spørgsmålstegn ved, om man kan klare så meget ved siden af sit egentlige job.

Derfor er et af mine spørgsmål, om dette er den rigtige løsning. Det, vi ønsker, er vel i virkeligheden, at nogle – det skulle i givet fald være dette kollegiale råd, og det var måske ikke så ringe – en gang imellem sagde: Nej, dette bliver for meget, det tror vi ikke på kan gå i spænd med det job, du er ansat til at udføre.

Jeg synes, vi skal overveje, om løsningen er bare at putte det ind i det råd, der allerede eksisterer, eller man kan finde nogle andre håndtag til at sikre den situation. Men jeg er enig med de ordførere, der har sagt, at det almindelige indtryk ikke er, at dommerne påtager sig mere, end de kan overkomme.

I øvrigt er jeg enig med justitsministeren i, at det er godt, at dommere er ude forskellige steder og får indtryk af andet end deres egen retssal.

Men lad os lade forslaget indgå i de videre drøftelser. Det er meget godt, det er kommet, og grundlæggende har vi sympati for det, men vi vil gerne se på, om modellen er rigtig.

Justitsministeren (Engell):

Det er et kort svar til hr. Tom Behnke, der henviste til en række af de spørgsmål, der var blevet stillet her i Folketinget. Så vidt jeg umiddelbart kunne se, var det alle de skriftlige spørgsmål, fru Kirsten Madsen har stillet til mig, og som vedrører én bestemt retspræsidents forhold, en meget stor del af dem i hvert fald. Dér må man spørge: Jamen er det det, man skal bruge som udgangspunkt? Synes man, det er rimeligt, at én bestemt dommer skal stilles over for nogle krav, som man ikke stiller andre over for?

Men det, der i virkeligheden kalder mig herop, er, at der i debatten er et aspekt, som få af ordførerne har været inde på, og som jeg synes måske er det mest interessante. Det er det forhold, at hvis man føler, dommerne har for mange ting at se til, burde man nok gribe i egen barm. Det er rent faktisk Folketinget, der i stribevis af sammenhænge fremlægger og får vedtaget lovgivning – meget af det er regeringens forslag, det erkender jeg ligeud – der inddebærer, at dommere skal deltage i eller sættes i spidsen for et bestemt stykke arbejde.

Dommerforeningen lavede i 1990 en summarisk opgørelse, der viste, at der var 60 love, hvori der blev stillet krav om, at formanden for et kollegialt organ skulle være dommer eller opfylde betingelserne for at være dommer, og i adskillige af lovbestemmelserne forudsatte man beskæftigelse af flere dommere. Der er etableret fredningsnævn, vejtalesationskommissioner og byfornyelsesnævn med hver sin dommer som formand i hver eneste amtskommune og i København og på Frederiksberg. Flygtningenævnet har en dommer som formand og 7 dommere som næstformænd.

Også efter, at den arbejdsgruppe kom med sin beretning, er der ved lovændringer blevet indsat dommere i klagenævnet for udbud i EF, nævnet i forbindelse med lov om erstatning for skader forårsaget af stormflod, osv.